

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 28 lutego 2008 r.*

W sprawie C-398/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, na podstawie art. 234 WE, złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) postanowieniem z dnia 2 listopada 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 listopada 2005 r., w postępowaniu:

AGST Draht- und Biegetechnik GmbH

przeciwko

Hauptzollamt Aachen,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, G. Arestis (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 czerwca 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu AGST Draht- und Biegetechnik GmbH przez P. Henselera oraz T. Liebera, Rechtsanwälte,

— w imieniu Rady Unii Europejskiej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, Rechtsanwalt,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez T. Scharfa oraz K. Grossa, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończącego postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. L 189, s. 1).

- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy AGST Draht- und Biegetechnik GmbH (zwaną dalej „AGST”) a Hauptzollamt Aachen (zwanym dalej „Hauptzollamt”), w ramach którego ten ostatni nałożył na AGST cło wyrównawcze w związku z przywozem drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej klasyfikowanego do podpozycji 7223 00 19 Nomenklatury Scalonej (zwanej dalej „CN”), pochodzącego z Indii.

Ramy prawne

- 3 Przepisy w zakresie ustanawiania przez Wspólnotę Europejską ceł wyrównawczych zawarte są w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, s. 1), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

4 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Cło wyrównawcze może zostać nałożone w celu skompensowania wszelkich przyznanych subsydiów, bezpośrednio bądź pośrednio, dla wytworzenia, produkcji, wywozu lub przywozu dowolnego produktu, którego dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę”.

5 Artykuł 8 ust. 7 tego rozporządzenia stanowi:

„Znane czynniki inne niż przywóz towarów po cenach subsydiowanych, które przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również badane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywózowi towarów po cenach subsydiowanych zgodnie z ust. 6. Czynniki, które mogą być brane pod uwagę w tym względzie, obejmują ilość i ceny w przywozie towarów po cenach niesubsydiowanych, spadek popytu czy też zmiany struktury spożycia, restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencję między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Wspólnoty, rozwój technologii oraz wyniki w zakresie wywozu oraz wydajność wspólnotowego przemysłu”.

Rozporządzenie nr 1599/1999

6 W dniu 23 marca 1999 r. Komisja Wspólnot Europejskich wydała rozporządzenie (WE) nr 618/1999 ustanawiające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej, pochodzącego z Indii i Republiki Korei (Dz.U. L 79, s. 25, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).

- 7 Następnie w dniu 12 lipca 1999 r. Rada przyjęła rozporządzenie nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei.
- 8 W ramach innego postępowania dotyczącego prętów ze stali nierdzewnej Rada wydała w dniu 13 listopada 1998 r. rozporządzenie (WE) nr 2450/1998 nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na pręty ze stali nierdzewnej (Dz.U. L 304, s. 1). Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich stwierdził nieważność tego rozporządzenia w wyroku z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-58/99 Mukand i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-2521.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 9 AGST jest jednym z głównych niemieckich producentów drutu ze stali nierdzewnej. W dniach 7 sierpnia i 17 listopada 2000 r. spółka ta zgłosiła w Hauptzollamt przywóz drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej objętego podpozycją 7223 00 19 CN celem dopuszczenia go do swobodnego obrotu.
- 10 AGST wskazała jako miejsce pochodzenia towarów Zjednoczone Emiraty Arabskie, a ponadto przedstawiła faktury, wystawione jej przez spółkę Link Middle East Ltd, oraz świadectwa pochodzenia na formularzach typu A, w świetle których produkt został wytworzony w Zjednoczonych Emiratach Arabskich.

- 11 Dochodzenie przeprowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) wykazało jednakże, iż krajem pochodzenia przywiezionych produktów były w rzeczywistości Indie. Zdaniem OLAF drut ze stali nierdzewnej przywieziony do Wspólnoty przez Link Middle East Ltd w okresie od czerwca 1999 r. do grudnia 2000 r. został wytworzony przez spółkę Venus Wire Industries Ltd, z siedzibą w Bombaju (Indie).

- 12 Decyzją z dnia 30 lipca 2003 r. wydaną na podstawie rozporządzenia nr 1599/1999 Hauptzollamt zastosował do tych zgłoszeń celnych, z mocą wsteczną, należności celne i cła wyrównawcze w wysokości odpowiednio 4 034,79 DEM i 59 513,21 DEM.

- 13 Decyzją z dnia 29 czerwca 2004 r. Hauptzollamt oddalił odwołanie AGST w przedmiocie nałożenia tych należności. W dniu 21 lipca 2004 r. spółka ta wniosła skargę do Finanzgericht Düsseldorf, w której wskazała w szczególności, że zastosowanie z mocą wsteczną ceł wyrównawczych jest sprzeczne z prawem ze względu na nieważność rozporządzenia nr 1599/1999.

- 14 W tych okolicznościach Finanzgericht Hamburg postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy rozporządzenie [...] nr 1599/1999 [...] jest bezskuteczne w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie cła wyrównawczego do wytwarzanego przez Venus Wire Industries Ltd w Bombaju (Indie) drutu klasyfikowanego w ramach podpozycji CN 7223 00 19?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 15 Z akt sprawy wynika, że sąd krajowy zasadniczo zapytuje, czy rozporządzenie nr 1599/1999 jest nieważne w zakresie, w jakim w ramach oceny istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu oraz związku przyczynowego między tą szkodą a subsydiowanym przywozem drutu ze stali nierdzewnej Rada Unii Europejskiej miała dopuścić się oczywistego błędu. W tym względzie sąd krajowy dąży do ustalenia, czy przywołany wyrok Sądu w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, w którym stwierdzono nieważność rozporządzenia nr 2450/1998 dotyczącego prętów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii i klasyfikowanych do podpozycji CN 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 i 7222 20 81, może zostać transponowany w niniejszej sprawie dla celów oceny ważności rozporządzenia nr 1599/1999.

Argumentacja stron

- 16 AGST twierdzi, że rozporządzenie nr 1599/1999 jest dotknięte bezwzględną nieważnością, ponieważ w ramach oceny istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu oraz związku przyczynowego między tą szkodą a subsydiowanym przywozem drutu ze stali nierdzewnej Rada dopuściła się oczywistego błędu. Instytucje wspólnotowe nie uwzględniły bowiem w wystarczającym zakresie zastrzeżeń indyjskich producentów eksportujących, w świetle których producenci wspólnotowi wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej wyrządzili szkodę przemysłowi wspólnotowemu poprzez zawarcie porozumienia w zakresie „dopłat do stopu”.

- 17 Na rozprawie AGST podniosła, że dla wyrobów płaskich dopłata do stopu, która jest współczynnikiem stanowiącym element obliczenia ceny produktów ze stali, została w sposób sztuczny zwiększona przez współczynnik wydajności w wysokości 1,35. Stosowana do drutów ze stali dopłata do stopu została ustalona przez pomnożenie dopłaty do stopu stosowanej do wyrobów płaskich również przez współczynnik 1,35, co w sposób nieunikniony zwiększyło rzeczoną dopłatę do stopu w przypadku drutów ze stali.
- 18 AGST podnosi ponadto, że należy zastosować w drodze analogii powołany wyrok Sądu w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie i stwierdzić nieważność rozporządzenia nr 1599/1999.
- 19 W tym zakresie AGST podnosi, że co się tyczy istnienia porozumienia dotyczącego dopłaty do stopu w odniesieniu do wyrobów płaskich, bez znaczenia jest, że druty ze stali nie są wytwarzane z wyrobów płaskich lub że odpowiedni producenci nie są zawsze identyczni. Komisja ustaliła już istnienie tego porozumienia, które w świetle rozstrzygnięcia Sądu w powołanym powyżej wyroku w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie miało wpływ na ceny nierdzewnej stali w postaci prętów.
- 20 AGST twierdzi, że rzeczone porozumienie miało również wpływ na ceny drutu ze stali nierdzewnej. Nic nie odróżnia bowiem stali nierdzewnej w postaci prętów od drutu ze stali nierdzewnej, jako że obydwie produkty należą do wyrobów długich. Ponadto ze względu na znaczenie wyrobów płaskich zmiany cen na rynku stali nierdzewnej są często zdeterminowane decyzjami cenowymi producentów tych wyrobów.
- 21 AGST podnosi, że rozporządzenie nr 1599/1999 powtarza w swych motywach takie samo uzasadnienie jak rozporządzenie nr 2450/1998, którego nieważność została stwierdzona w powołanym powyżej wyroku Sądu w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie.

- 22 Zdaniem AGST, jako że nic nie odróżnia stali nierdzewnej w postaci prętów od drutu ze stali nierdzewnej, porozumienie w zakresie dopłaty do stopu miało wpływ na ceny drutów ze stali nierdzewnej w tym samym zakresie co na ceny stali nierdzewnej w postaci prętów. Zatem rozporządzenie nr 1599/1999 jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie w równym stopniu co rozporządzenie nr 2450/1998 dotyczące subsydiowanego przywozu stali nierdzewnej w postaci prętów.
- 23 Natomiast Komisja twierdzi, że instytucje wspólnotowe zbadały, równie starannie w rozporządzeniu tymczasowym jak w rozporządzeniu nr 1599/1999, zastrzeżenia indyjskich producentów dotyczące istnienia porozumienia w zakresie dopłaty do stopu między wspólnotowymi producentami wyrobów płaskich.
- 24 W tym względzie Komisja wskazuje w szczególności, że stwierdziła zwłaszcza w motywach od dwieście dwunastego do dwieście szesnastego rozporządzenia tymczasowego, że druty ze stali nierdzewnej nie były wytwarzane z wyrobów płaskich oraz że porównanie cen sprzedaży stosowanych przez producentów przemysłu wspólnotowego wskazywało, że różniły się one w przypadku identycznych parametrów.
- 25 Ponadto motywy te wskazują, że porozumienie w zakresie dopłaty do stopu stanowi jedynie niewielki procent całkowitej ceny wyrobów w postaci drutów ze stali nierdzewnej. Rada potwierdziła następnie jej ustalenia w motywie dziewięćdziesiątym trzecim rozporządzenia ostatecznego nr 1599/1999.
- 26 Ponadto Rada i Komisja twierdzą, że ustalenia Sądu w powołanym powyżej wyroku w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie nie podlegają transpozycji w niniejszej sprawie dla celów oceny ważności rozporządzenia nr 1599/1999. W tym względzie

instytucje wspólnotowe słusznie stwierdziły w tym rozporządzeniu, że stosowanie dopłaty do stopu stanowiącej jedynie niewielki procent całkowitej ceny omawianych wyrobów nie podważa wiarygodności ostatecznej średniej ważonej ceny dla celów ustalenia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

27 W każdym razie rzeczone instytucje wskazują, że uwagi sformułowane w oparciu o ostateczne średnie ważone ceny, które zawarto w rozporządzeniu nr 1599/1999, a dotyczące szkody i związku przyczynowego między szkodą a subsydiowanym przywozem rozpatrywanych wyrobów, nie są dotknięte oczywistym błędem w ocenie.

28 Dwoma zasadniczymi czynnikami w ramach ustalenia tej szkody były po pierwsze znaczne podcięcie cenowe ze strony przywozu z Indii, a po drugie poważny spadek cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego. W konsekwencji nawet zakładając, że stosowanie dopłaty do stopu prowadziło do podwyżki wszystkich cen netto we Wspólnocie, a ponadto że podwyżka ta była wyłącznie spowodowana sprzecznym z zasadami konkurencji zachowaniem, występuje podcięcie cenowe w wysokości 17% ze strony tego przywozu.

Odpowiedź Trybunału

29 Należy zbadać, czy instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu i związku przyczynowego między tą szkodą a subsydiowanym przywozem drutu ze stali nierdzewnej.

- 30 Sąd krajowy wskazuje bowiem, że w celu odrzucenia zastrzeżeń indyjskich producentów eksportujących co do restrykcyjnych praktyk producentów wspólnotowych, to jest jednolitego stosowania dopłaty do stopu, rozporządzenie nr 1599/1999 powtarza to samo uzasadnienie, które wskazano w rozporządzeniu nr 2450/1998.
- 31 Po pierwsze należy przypomnieć, że w świetle art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego znane czynniki inne niż przywóz towarów po cenach subsydiowanych, które wyrządzają szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również badane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywozowi towarów po cenach subsydiowanych zgodnie z ust. 6 tego przepisu.
- 32 Tytułem przykładu przepis ten wskazuje, że czynniki, które mogą być uznane za istotne w tym względzie, obejmują restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencję między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Wspólnoty.
- 33 Ponadto należy przypomnieć, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (zob. wyrok z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 40 i przywołane tam orzecznictwo).

34 Ponadto w świetle utrwalonego orzecznictwa ustalenie występowania szkody wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych i kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. ww. wyrok w sprawie Ikea Wholesale, pkt 41 i przywołane tam orzecznictwo). Jest tak w szczególności w przypadku ustalania, w ramach postępowania antysubsydyjnego, czynników wyrażających szkodę przemysłowi wspólnotowemu.

35 Jednakże przy ustalaniu szkody Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, istotnie została spowodowana przywozem po cenach subsydiowanych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych (wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, pkt 16).

36 W tym względzie należy zauważyć, że w celu podważenia argumentacji AGST, w świetle której zastrzeżenia indyjskich producentów dotyczące porozumienia w zakresie dopłaty do stopu dotyczącej wyrobów płaskich nie zostały zbadane przez instytucje wspólnotowe, rzeczony instytucje odesłały, w toku postępowania przed Trybunałem, do motywu dziewięćdziesiątego trzeciego rozporządzenia nr 1599/1999, który potwierdził ustalenia wskazane w motywach od dwieście dziewięćdziesiątego do dwieście szesnastego rozporządzenia tymczasowego, jako że żadna ze stron nie przedstawiła nowych argumentów odnośnie do zastrzeżeń indyjskich eksporterów, w świetle których wszystkie dane przedstawione przez przemysł wspólnotowy w ramach postępowania antysubsydyjnego były zniekształcone przez zastosowanie jednolitego systemu dopłat do stopu.

- 37 W motywie dwieście dziesiątym i dwieście jedenastym rozporządzenia tymczasowego wskazano, że decyzja stwierdzająca występowanie praktyk antykonkurencyjnych w zakresie dopłat do stopu dotyczyła wyrobów płaskich, a nie wyrobów długich, których część stanowią druty ze stali nierdzewnej będące przedmiotem postępowania głównego. Jednakże producenci eksportujący podnieśli, że sprzeczne z prawem praktyki dotyczące wyrobów płaskich wywołały również efekt synergii i oddziaływały na wyroby długie.
- 38 W tym zakresie w motywie dwieście dwunastym rozporządzenia tymczasowego Komisja w celu odrzucenia argumentacji producentów eksportujących podniosła, że druty ze stali nierdzewnej ze względów technicznych nie są wytwarzane z wyrobów płaskich oraz że wobec tego uzasadniona była wątpliwość, czy uzgodniona praktyka, która dotyczyła tych ostatnich, mogła mieć wpływ na te pierwsze. Dodała ona, że producentami wyrobów płaskich nie są te same podmioty, które wytwarzają wyroby długie, oraz że producenci wyrobów długich są liczniejsi od producentów wyrobów płaskich.
- 39 W świetle tych motywów i wbrew twierdzeniom AGST instytucje wspólnotowe, zgodnie z wymogami rozporządzenia podstawowego w zakresie pominięcia wszelkiej szkody wyrządzonej przez inne czynniki niż przywóz po cenach subsydiowanych, zbadały, czy dane przedstawione przez przemysł wspólnotowy w ramach postępowania antysubsydyjnego mogły zostać zniekształcone przez uzgodnione stosowanie przez producentów wyrobów płaskich systemu dopłat do stopu.
- 40 Na poparcie swych argumentów AGST stwierdza, że motywy od dwieście dziewiątego do dwieście szesnastego rozporządzenia tymczasowego, w świetle których Komisja odrzuciła zastrzeżenia indyjskich producentów w przedmiocie istnienia porozumienia w zakresie dopłaty do stopu, w całości odpowiadają motywowi czterdziestemu trzeciemu, czterdziestemu szóstemu i czterdziestemu siódmemu rozporządzenia nr 2450/1998, w odniesieniu do których Sąd stwierdził w powołanym powyżej wyroku w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, że zawierały oczywiste błędy w ocenie.

41 W tym względzie z akt sprawy wynika, że rozporządzenia nr 1599/1999 i nr 2450/1998 obejmują wyroby ze stali nierdzewnej należące do kategorii wyrobów długich. Ponadto nie zakwestionowano okoliczności, że dopłata do stopu stosowana do drutów ze stali nierdzewnej była ustalana w ten sam sposób przez producentów prętów stalowych, przez pomnożenie dopłaty do stopu stosowanej do wyrobów płaskich ze stali przez współczynnik 1,35.

42 Zatem powstaje pytanie, czy sprzeczne z zasadami konkurencji zachowanie producentów wyrobów płaskich ze stali, związane z jednolitym stosowaniem porozumienia w zakresie dopłaty do stopu, stanowi, w odniesieniu do sektora drutów ze stali nierdzewnej, znany czynnik w rozumieniu art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

43 W tym kontekście powołany powyżej wyrok Sądu w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, który przywołała AGST, dotyczy sprzecznego z zasadami konkurencji ustalenia wysokości dopłaty do stopu, stosowanej przez producentów wyrobów płaskich z nierdzewnej stali, które miało znaczny wpływ na ceny prętów ze stali i spowodowało sztuczny wzrost cen, podważając wiarygodność tych cen dla celów ustalenia szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

44 W wyroku tym Sąd uznał, że choć nie wykazano, iż ostateczne ceny sprzedaży prętów ze stali nierdzewnej zostały ustalone w sposób uzgodniony przez producentów wspólnotowych, to nie uwzględniając jednolitych i stałych przemysłowych praktyk stosowanych przez wspólnotowych producentów prętów ze stali nierdzewnej, których obiektywnym skutkiem było narzucenie w sposób automatyczny na rynkach tych wyrobów sztucznych podwyżek cen dzięki uzgodnieniom między producentami wyrobów płaskich, instytucje wspólnotowe nie uwzględniły znanego czynnika innego niż przywóz po cenach subsydiowanych, który mógł równocześnie wyrządzić szkodę przemysłowi wspólnotowemu.

- 45 Należy zatem zbadać, czy uzgodnione stosowanie przez producentów wyrobów płaskich dopłaty do stopów, w odniesieniu do którego Sąd uznał w powołanym powyżej wyroku w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, że mogło mieć ono istotny wpływ na ceny stali nierdzewnej w postaci prętów, mogło mieć również taki wpływ na ceny drutu ze stali nierdzewnej, w rozumieniu art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.
- 46 W tym względzie należy stwierdzić, że instytucje wspólnotowe wskazały, że dopłata do stopu dotycząca drutów ze stali nierdzewnej została już uwzględniona jako element końcowej ceny.
- 47 Zdaniem instytucji dopłata do stopu dotycząca drutów ze stali nierdzewnej stanowiła w okresie objętym dochodzeniem średnio mniej niż 5% średniej ważonej ceny netto tych wyrobów. Nawet zakładając, że na wysokość dopłaty do stopu miało wpływ niezgodne z zasadami konkurencji zachowanie producentów wyrobów płaskich, skutek wywołany sztucznym zwiększeniem dopłaty do stopu na średnie ważone ceny netto drutów ze stali nierdzewnej jest tak nieznacznym, że nie może podważać wiarygodności tych cen.
- 48 AGST podnosi, że jeśli dopłata do stopu dotycząca prętów ze stali nierdzewnej spowodowała sztuczny wzrost ich cen, ponieważ została pomnożona przez współczynnik wydajności 1,35, doprowadziło to również w sposób nieunikniony do sztucznego zwiększenia ceny drutów ze stali nierdzewnej. W tym względzie AGST podniosła na rozprawie, że dopłata do stopu dotycząca drutów ze stali nierdzewnej w okresie objętym dochodzeniem była w każdym razie wyższa niż wskazane przez Komisję 4% lub 5%.
- 49 Eksportujący producenci wskazali w toku postępowania administracyjnego, że producenci wspólnotowi, którzy stosowali dopłatę do stopu w odniesieniu do drutów ze stali, ustalali jej wysokość, podobnie jak producenci prętów ze stali, przez pomnożenie dopłaty do stopu przez współczynnik 1,35, czego obiektywnym skutkiem było

narzucenie w automatyczny sposób, na rynkach tych wyrobów, sztucznych wzrostów cen uzyskanych dzięki uzgodnieniom między producentami wyrobów płaskich.

50 Jednakże AGST nie przedstawiła żadnej wskazówki co do paralelizmu między zmianami cen wyrobów płaskich a zmianami cen drutów ze stali nierdzewnej, związanego z okolicznością jednolitego stosowania przez producentów drutów współczynnika wydajności 1,35 do dopłaty do stopu stosowanej do wyrobów płaskich, mogącego wskazywać, że sprzeczne z zasadami konkurencji zachowanie producentów wyrobów płaskich mogło mieć znaczny wpływ na poziom cen drutów ze stali nierdzewnej, prowadząc do ich sztucznego zawyżenia.

51 W postępowaniu głównym instytucje wspólnotowe nie pominęły znanego czynnika, którym był system stosowania dopłaty do stopu. Instytucje dokonały bowiem oceny czynnika w postaci stosowania dopłaty do stopu i stwierdziły, że stanowi on nieznaczny procent końcowej ceny. W tych okolicznościach do stron podnoszących nieważność rozporządzenia należy przedstawienie dowodów mogących wykazać, że uzgodnione stosowanie dopłaty do stopu przez producentów wyrobów płaskich mogło mieć wpływ na tę istotną okoliczność, że ceny końcowe stali nierdzewnej nie mogły już być stosowane w celu ustalenia istnienia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu ani związku przyczynowego między tą szkodą i subsydiowanym przywozem.

52 Jednakże akta sprawy nie zawierają żadnego dowodu pozwalającego na stwierdzenie, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, opierając się przy ustalaniu szkody i związku przyczynowego między szkodą i przywozem po subsydiowanych cenach na braku czynników innych niż przywóz, które zdaniem AGST wyrządziły równocześnie szkodę przemysłowi wspólnotowemu.

- 53 AGST oparła się wyłącznie na powołanym powyżej wyroku Sądu w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, podnosząc, że zawarte w nim ustalenia należało zastosować do rozporządzenia nr 1599/1999 wobec okoliczności, że druty ze stali nierdzewnej należą jej zdaniem, podobnie jak pręty ze stali nierdzewnej, do kategorii produktów zwanych długimi, oraz na podobieństwie sposobu obliczenia dopłaty do stopu między tymi dwoma wyrobami.
- 54 Nie przedstawiono żadnej wskazówki co do okoliczności, że uzgodnione stosowanie dopłaty do stopu w odniesieniu do wyrobów płaskich mogło prowadzić od zwiększenia ogólnego poziomu cen drutów ze stali nierdzewnej w ten sposób, że ceny końcowe tych ostatnich wyrobów nie mogły zostać uznane za wiarygodną wskazówkę dla celów ustalenia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu przez subsydiowany przywóz.
- 55 W świetle ogółu powyższych rozważań badanie przedstawionego pytania nie doprowadziło do wykazania jakiegokolwiek okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność rozporządzenia nr 1599/1999.

W przedmiocie kosztów

- 56 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Badanie przedstawionego pytania nie doprowadziło do wykazania jakiejkolwiek okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończącego postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei.

Podpisy